

ת"פ 38635/10/19 - מדינת ישראל נגד נורית דיין

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 38635-10-19 מדינת ישראל נ' דיין
לפני כבוד השופטת אילה אורן

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמת	נורית דיין

הכרעת דין

1. עניינה של הכרעת הדין בשאלה האם ביצעה הנאשמת עבירת תקיפה סתם כלפי המתלונן ביריקה בפניו, וככל שכן, האם המעשה חוסה תחת סייג "זוטי דברים".

כתב האישום, מענה הנאשמת והליכים מקדמיים

2. הנאשמת הואשמה כי ביום 11.6.2019 בשעה 16:50 עת הגיעה עם רכבה לרחוב גולומב בכפר סבא, שהוא רחוב חד סטרי, היא נצמדה לרכב נהוג על-ידי הגב' מאיה אלון בעת שזו ניסתה לחנות במקום. הנאשמת חסמה את דרכה של הגב' אלון עם רכבה, וכשבעלה של האחרונה, מר דוד אלון (להלן: "המתלונן") ביקש מהנאשמת לנסוע לאחור השיבה לו הנאשמת כי ממילא אשתו לא תוכל לחנות, צפרה ונכנסה עם רכבה אל מקום החנייה. אז התקרב המתלונן אל הנאשמת שישבה ברכבה, והיא ירקה בפניו. בתגובה הכה המתלונן עם ידו במראה השמאלית של רכבה של הנאשמת ושבר אותה. המתלונן הלך לכיוון גן הילדים הסמוך, ותוך כך הקניטה אותו הנאשמת בכך שאיחלה כי בתו תטבע בבריכה. אז ניגש המתלונן אל הנאשמת, אחז בצווארה והצמידה לרכבה.

נוכח המעשים המיוחסים לה הואשמה הנאשמת בעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

3. הנאשמת כפרה במיוחס לה וטענה כי לא נצמדה עם רכבה לרכב של הגב' אלון ולא ירקה על המתלונן, אלא הייתה קורבן לאלימות של המתלונן אשר שבר את מראת רכבה ותקף אותה, כמתואר בכתב האישום.

4. כאן המקום לציין כי המתלון והנאשמת נחקרו באזהרה, ולשניהם הוצע לסיים את ההליך הפלילי שנתפתח נגדם בהסדר מותנה. המתלון, קיבל את ההצעה, הודה בביצוע עבירות היזק לרכוש ותקיפה סתם ונדון לתשלום פיצוי לנאשמת על-סך 800 ₪, קנס על-סך 400 ₪ והתחייבות להימנע מביצוע עבירה למשך 6 חודשים. הנאשמת כפרה במיוחס לה, לכן הוגש נגדה כתב האישום דעסקין.

התשתית הראייתית, טענות הצדדים וקביעת ממצאים עובדתיים

5. מטעם המאשימה העידו המתלון, אשתו - הגב' מאיה אלון, וכן מר אור חסון- עד שנכח בזירה. מטעם ההגנה העידה הנאשמת והוגשו ראיות מטעמה אשר לחבלות שנגרמו לה, לרבות בהתייחס למצבה הנפשי, וכן בנוגע לנזק למראת הרכב.

טענות הצדדים

6. ב"כ המאשימה, עו"ד אנה קצובסקי, טענה כי יש ליתן אמון בגרסת המתלון אשר נתמכת בעדות מר חסון שהבחין בתנועת היריקה, ובעדות אשת המתלון לה סיפר המתלון על היריקה, ולפיכך מדובר באמרת קורבן אלימות. עוד נטען כי גרסת הנאשמת אינה הגיונית וסותרת בחלקה הודעותיה במשטרה, וכי מדובר בעדות מוגזמת ומנופחת בנוגע להתנהגות המתלון כלפיה.

7. ב"כ הנאשמת, עו"ד ענת קירשנברג, טענה כי יש לדחות את גרסת המתלון בנוגע ליריקה אשר אינה נתמכת בראיות נוספות, היות שאיש לא הבחין ביריקה עצמה. נטען כי יש ליתן אמון בגרסת הנאשמת, אשר נטלה אחריות על אמירת הדברים הפוגעניים כלפי המתלון, אולם אלו אינם בבחינת עבירה. ועוד טענה ב"כ הנאשמת כי יש ליתן אמון בגרסת הנאשמת על אודות האלימות הקשה שהפגין נגדה המתלון, מעשים שגרמו לנאשמת לחבלות ופגיעה במצבה הנפשי. כמו כן, לענין התקיפה המיוחסת לנאשמת נטען כי ספק אם הייתה היתכנות ליריקה בפניו של המתלון, היות שהנאשמת ישבה ברכבה בעוד שהמתלון עמד במרחק ממנה.

פרשת התביעה

עדות המתלון, מר דוד אלון - ע"ת/1:

8. מעדותו בחקירה ראשית ונגדית עלה כי ביום 11.6.2019 בשעות אחר הצהריים הגיע למקום על-מנת לאסוף את בנותיו מהגן, ובאותה עת הגיעה אשתו עם רכבה וביקשה לחנות את הרכב סמוך לגן. בו בזמן נסעה הנאשמת עם רכבה ברחוב, והפריעה לגב' אלון לחנות. המתלון סיפר כי צעק לנאשמת שתאפשר לאשתו לחנות ובין השניים החל דין ודברים.

הנאשמת אמרה למתלון כי הם מפריעים לתנועה, והוא השיב לה כי הדבר "ייקח דקה-שתיים", בתגובה אמרה הנאשמת "אני מסתכלת על השעון". לא חלפו מספר שניות והנאשמת החלה לצפור, אז אמר לה המתלון "מה זה יעזור לך?", אך היא נכנסה עם רכבה לחנייה המיועדת ודוממה את המנוע. אז צעק המתלון על הנאשמת "תעופי אחורה", אך היא לא זזה, הוא התקרב אליה בעודה ישובה במושב הנהג, והנאשמת ירקה בפניו וסגרה את חלון דלת

הנהג. בתגובה שבר המתלון את מראת הצד ברכבה של הנאשמת. אשת המתלון תפסה אותו ואמרה לו להיכנס לגן להביא את הבנות, או אז אמרה הנאשמת: "תיכנס להביא את הילדות, שיראו איזה אבא צ'חצ'ח, אבא אלים יש להן, הלוואי שהבנות שלך יטבעו בבריכה". מששמע זאת המתלון, סיפר שרץ במהירות לעבר הנאשמת, ממרחק של כ- 4-5 מטרים, תפס אותה בעורפה מספר שניות, אמר לה "מי את שתקללי את הבנות שלי", עזב אותה ונכנס אל הגן. המתלון סיפר שבמקום נכחו אנשים נוספים ובניהם מר אור חסון שעמד קרוב אליו. בחקירתו הנגדית הסביר כי הנאשמת ירקה בפניו ממרחק של מטר, והבהיר כי הוא הבחין בתנועת היריקה וחש ביריקה בפניו (עמ' 8 שר' 1 ואילך). עוד עלה בחקירתו הנגדית של המתלון כי הוא אחז בצווארה של הנאשמת כ- 20 שניות. המתלון סיפר כי במקום היו שלושה אנשים אשר תפסו אותו, ובהם אור חסון (עמ' 8 שר' 23 ואילך), וכי תוך כדי אחיזת הנאשמת בצוואר קילל אותה המתלון. לשאלת ב"כ הנאשמת הכיצד הוא מסביר את החבלות על גופה של הנאשמת, וכי לא ייתכן שאחז בצווארה בלבד, השיב המתלון כי הוא אדם גדול (כפי שאכן ניתן היה להתרשם במהלך עדותו) וכי בעת האירוע שקל 20 ק"ג יותר, ולכן טען כי לו תקף את הנאשמת מעבר לאמור התוצאות היו קשות ביותר. אשר לשאלה אם הצמיד את הנאשמת לרכב אמר כי הוא אינו זוכר.

9. בתום עדותו ביקש המתלון את רשות בית המשפט, פנה מיוזמתו אל הנאשמת והביע בפניה את התנצלות על מעשיו, ואמר כי האירוע לא מאפיין אותו.

10. העד הותיר רושם חיובי ומהימן כפי שהתרשמתי מתוכן דבריו ומאותות האמת לכל אורך עדותו. המתלון מסר גרסה עקבית וסדורה, באיפוק ובמתינות, הוא זכר היטב את האירוע וסיפר על כך מזיכרונו. המתלון לא התכחש לחלקו המכוער ומעשיו הפליליים כלפי הנאשמת ולא ניסה לגמדם. הוא אף לא חיפש צידוק למעשיו - חרף ההתנהגות הנאשמת באירוע כפי שתיאר אותה. המתלון לא ניסה להשחיר את הנאשמת, ונהפוך הוא - לקח אחריות על מעשיו וניכר כי התנצלותו בפני הנאשמת, אשר נעשתה ביוזמתו המלאה בתום חקירתו הנגדית, הייתה מלאה וכנה. התנצלות המתלון הצטרפה להודאתו במיוחס לו במסגרת הסדר מותנה, לרבות בתשלום פיצוי בסך 800 ₪ לנאשמת. התרשמתי כי המתלון חש אשמה ובושה בנוגע להתנהגותו באירוע, הוא לא ביקש להפליל את הנאשמת, או להשחיר את פניה, וכי הוא מסר עדות אמת.

עדות מר אור חסון, ע"ת/2:

11. מר חסון סיפר בעדותו כי הוא אב לילדה בגן, ומכאן היכרותו עם המתלון. העד סיפר כי נכח במקום בעת האירוע, והבחין בוויכוח בין המתלון ואשתו לבין אישה אחרת (וכשנשאל אם מזהה את הנאשמת השיב כי היא אינה זכורה לו). העד סיפר כי ראה שהאישה שישבה ברכב ירקה על המתלון מהחלון, אך לא הבחין בפגיעת היריקה במתלון. מר חסון סיפר כי בתגובה ליריקה הכה המתלון את המראה. אחר כך שמע העד את האישה אומרת למתלון: "הלוואי והבת שלך תטבע בבריכה", וכי זאת לא יוכל לשכוח היות שהוא אב לילדים קטנים, ולדבריו: "זוהי משפט שעובר כל גבול". בהמשך סיפר מר חסון כי המתלון תפס את האישה בידיו אך לא זכר פרטים מעבר לכך, ואמר כי הוא "לא רוצה להגיד דברים סתם". בחקירתו הנגדית אמר מר חסון כי בהודעתו במשטרה (מיום 15.7.2019, נ/2 - שם סיפר כי המתלון התקרב לאישה ברכב לאחר שזו לא איפשרה לאשתו לחנות והיא ירקה עליו) זכר את האירוע באופן מדויק יותר, אישר כי זכור לו שהמתלון הצמיד את הנאשמת לרכבה, וכי הוא הזיז אותו ובהודעתו במשטרה ציין כי המתלון גם "תפס אותה" (נ/2 שר' 8). כשנשאל בחקירה

נגדית על צורך של הנאשמת בטיפול רפואי בעקבות המקרה והחבלות שנגרמו לה, שלל זאת בוודאות והבהיר כי לו היה רואה חבלות היה מזמין אמבולנס.

12. התרשמתי כי העד מסר עדות מהימנה. העד סיפר את אשר ראה וזכר באופן אותנטי, וניכר בעדותו כי הוא לא מבקש לצדד במי מהצדדים חרף היכרותו המוקדמת עם המתלון - כפי שאמר "ברחל בתך הקטנה".

עדות גברת מאיה אלון, אשתו של המתלון, ע"ת/3:

13. הגב' אלון סיפרה שהגיעה אל הגן וניסתה לחנות את רכבה בנסיעה לאחור, אולם התקשתה להיכנס לחנייה. הנאשמת הגיעה עם רכבה וחסמה את דרכה של הגב' אלון, ואמרה כי היא לא תצליח לחנות וכשבעלה ביקש מהנאשמת שתיסע לאחור הנאשמת בתגובה התקדמה עם רכבה, דוממה את המנוע ולא איפשרה לה לחנות. אז התקרב המתלון אל הנאשמת והיא ירקה בפניו - דבר שהבהירה כי לא ראתה, אלא נודע לה אחר כך מהמתלון כאשר שאלה אותו מדוע שבר את המראה (אף שלכאורה עולה מהודעתה במשטרה כי ראתה את היריקה, הודעה מיום 16.7.2019, נ/3). בהמשך סיפרה כי ראתה שהמתלון שבר את המראה של רכבה של הנאשמת. עוד סיפרה גב' אלון כי הנאשמת יצאה מרכבה, צעקה ואמרה - "לך תוציא את הבנות שיראו איזה אבא פרח יש להם, הלוואי והבנות יטבעו בבריכה". אז תפס המתלון את הנאשמת בצווארה לשנייה וחצי, או פחות מכך ועזב אותה - ובהמשך עדותה הבהירה כי המתלון אחז למעשה בעורפה של הנאשמת. בנוגע לתקיפת הנאשמת על-ידי המתלון עמדה גב' אלון על עדותה, ודחתה שאלות שהופנו אליה בחקירתה הנגדית, כי הוא אחז בנאשמת בגרון וחנק אותה, ועוד אמרה כי לא הבחינה באנשים אשר הזיזו את בעלה, הגם שראתה כי במקום נכחו אנשים.

14. אומנם העדה היא אשת המתלון ומטבע הדברים תומכת בו, אך התרשמתי כי מדובר בעדה שמסרה עדות מהימנה על-סמך הידוע לה מידיעתה האישית, והקפידה לדייק בדבריה. כך למשל בנוגע ליריקה הבהירה הגב' אלון כי לא הייתה עדה לה, אלא שמעה על כך בדיעבד מהמתלון. וכך גם אשר לאירוע בכללותו, שאף שהיה אירוע אמוציונלי לכלל המעורבים - הייתה עדותה מדודה ומתונה.

פרשת ההגנה

עדות הנאשמת - הגב' נורית דיין

15. הנאשמת סיפרה כי ביום האירוע הגיעה לרחוב גולומב, שם ביתה, וכאשר התקרבה לגן הילדים התפרץ המתלון לכביש וסימן לה לעצור, והיא ענתה לו "מה אתה משתגע, מה קרה?" ובתגובה אמר לה כי הוא מנסה לחנות, אך היא לא ראתה רכב באופק. הנאשמת נסעה אחורה, ועם זאת המתלון - אותו כינתה "התוקף" אמר לה "אני אתקע אותך פה כמה שצריך", והיא השיבה לו כי זה לא נימוסים של כביש, התקדמה עם רכבה ואז שבר המתלון את המראה של רכבה. בלית ברירה עצרה הנאשמת את רכבה בצד הכביש, כדי להחליף פרטים, אז יצאה גם אשתו וצעקה עליו להביא את הילדים מהגן. הנאשמת סיפרה כי, בעידנא דריתחא, היא ניבלה את

פיה וייחלה לטביעת הילדה, אז רץ המתלונן לעברה, הצמיד אותה עם כל משקל גופו, הכה אותה באגרופים ולא איפשר לה להימלט ממנו. במשך 20 שניות ארוכות ניסתה הנאשמת להגן על עצמה מפניו, ורק בהתערבות של אנשים אחרים הפסיק המתלונן להכותה כשברקע אישה במקום צעקה "אתה תהרוג אותה". אח"כ הלך המתלונן לעבר הגן, שם הסתירו אותו ואמרו לה כי הוא הלך. ואולם הנאשמת התעקשה ולבסוף הגיעו למקום שוטרים שגבו את הודעתה (כפי שאכן עולה מדוח הפעולה של רס"ר גולי יניב מיום 11.6.2019 בשעה 16:50, ת/5). עוד סיפרה הנאשמת שכתוצאה מהאירוע היא נחבלה בחבלות יבשות (תיעוד אדמומיות בידה השמאלית של הנאשמת ניתן לראות בתמונות נ/6 ובתעודות רפואיות מיום 12.6.2019, נ/5 ו- 20.6.2019, נ/4), וכן סיפרה כי נזקקה לטיפול נפשי במשך שבועיים (כעולה מתיעוד מהמרכז לבריאות הנפש "שלוותה" מיום 20.6.19, נ/7). הנאשמת הכחישה כי ירקה על המתלונן וטענה כי כלל לא הייתה אפשרות לכך, היות שהיא יושבה ברכבה והוא עמד על המדרכה במרחק של כשני מטרים ממנה.

16. בחקירתה הנגדית טענה כי היא לא ראתה את הרכב של הגב' אלון, אלא רק לאחר שהמתלונן התפרץ לכביש - וגם זאת רק לאחר שנסעה אחורה לבקשתו. הנאשמת טענה כי בשום שלב היא לא חסמה את רכבה של הגב' אלון, אלא רק לאחר שהמתלונן שבר את המראה של רכבה ואז נאלצה לחנות בצד כדי לקבל את פרטיו. כשנשאלה האם עמדה בחנייה בה התכוונה הגב' אלון לחנות, טענה כי היא איננה יודעת, משום שעצרה במקום הראשון שיכלה לעמוד, על מנת שלא לחסום את כלי הרכב מאחוריה. כשהקשתה התובעת אישרה כי בפועל הדרך נחסמה למעבר מכוניות.

קביעת ממצאים עובדתיים

17. כאמור מצאתי לתת אמון בעדויות עדי התביעה. מנגד מצאתי כי עדות הנאשמת במחלוקת הנוגעת ליריקה, אינה מהימנה ולא מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר. אין חולק כי עניינו בסכסוך על רקע שימוש בדרך בשל רצונה של הגב' אלון לחנות את רכבה בעוד שהנאשמת התבקשה לנסוע לאחור ולפנות לה את הדרך. אין חולק כי במהלך האירוע התנהג המתלונן בפראות רבה, שבר את מראת הצד ברכבה של הנאשמת, ולאחר שזו גידפה אותו ו"איחלה" לטביעת ילדותיו בברכה - תקף אותה. מוכנה אני להניח, אף שמצאתי את עדויות עדי התביעה מהימנות, כי האלימות שהפגין המתלונן כלפי הנאשמת הייתה ממשית יותר מזו שהציג - אם בשל התנפלותו עליה, או בשל הצמדתה לרכב תוך כדי אחיזתה בעורפה. ואולם, איני מקבלת את גרסת הנאשמת כי המתלונן הכה אותה נמרצות באגרופים, דבר הרחוק מעדויות עדי התביעה, לא מתיישב עם החבלות הקלות על גופה (התרשמתי כי מדובר באדמומיות בידה בלבד), בשים לב לממדי גופו של המתלונן, ומשום שבהחלט התרשמתי כי הנאשמת הגזימה מאוד בתיאור האלימות כלפיה. בהקשר זה ייאמר כי הנאשמת סתרה בעדותה דבריה בחקירתה מיד לאחר האירוע שם סיפרה, בין היתר, כי המתלונן ניסה לתפוס אותה דרך חלון הרכב וטרק עליה את דלת הרכב פעמיים (הודעה מיום 11.6.2019, ת/1, שר' 12 ואילך).

18. מקובלת עליי גרסת המתלונן לפיה האירוע "ניצת" בגלל שהנאשמת נהגה בחוסר סבלנות חרף בקשתו שתאפשר לאשתו לחנות, בכך שצפרה והחלה בנסיעה מיד אחרי שנסעה אחורנית ובהמשך כאשר ניגש לקראתה המתלונן והיא ירקה בפניו. מנגד, קשה להאמין לגרסת הנאשמת כי אף שהיא פינתה את הדרך, התבטא המתלונן כלפיה בבוטות ואף שבר את המראה, ללא כל סיבה והתגרות מצידה. עוד התקשיתי להאמין

כי לא הייתה היתכנות לפגיעה של הנאשמת במתלון ביריקה - שכן גם על-פי דבריה של הנאשמת המתלון התקרב לרכבה כבר בתחילה כשביקש שתעצור ותיסע לאחור.

19. במהלך עדות הנאשמת ניכר היה כי היא נסערת. אף שאין ספק שהתנהגותו של המתלון כלפיה הייתה תוקפנית מאוד, בכך הודה ועל כך התנצל, ואין חולק שמעשיו חמורים מאלו של הנאשמת - אני סבורה כי הנאשמת צמצמה את חלקה באירוע, והציגה עצמה כמי שנהגה כראוי ונפלה קורבן לידי של המתלון על לא עוול בכפה (למעט הדברים הבוטים שהשמיעה בכעסה לאחר שהמתלון שבר את המראה).

20. אשר על כן משמצאתי להעדיף את גרסת המתלון הנתמכת בעדות מר חסון שהבחין בתנועת היריקה ושלל אלימות כפי שמתארת הנאשמת, וכן נתמכת בדברי אשת המתלון בנוגע להלך הרוח של הנאשמת והאירוע בכללותו, לרבות הרקע שקדם לו בהתנהגותה של הנאשמת שלא אפשרה לגב' אלון לחנות.

21. לפיכך אני קובעת כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמת ביצעה עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, על דרך יריקה בפניו של המתלון.

סייג "זוטי דברים"

22. טענתה החלופית של הנאשמת היא כי יש לזכותה מן הטעם שהמעשה המיוחס לה הוא בבחינת "זוטי דברים", בשל טיבו, נסיבותיו ובהעדר כל פגיעה, וכן בעטיים של נסיבותיה האישיות והנזק שנגרם לה כתוצאה מתקיפתה על-ידי המתלון. לתמיכה בטענתה הגישה ב"כ הנאשמת אסופת פסיקה אליה אתייחס בהמשך וטענה כי מדובר באירוע נקודתי, ברף נמוך ביותר, בהעדר כל היכרות בין הצדדים, וכי התנהגות המתלון הייתה חמורה פי כמה מזו של הנאשמת, ואף בכך יש טעם לזיכוי הנאשמת.

נדון תחילה במסגרת הנורמטיבית הצריכה לענייננו:

23. סייג זוטי דברים מעוגן בסעיף 34ז' לחוק העונשין, ובבסיסו הכלל לפיו המשפט הפלילי אינו עוסק בזוטות. וזהו לשונו:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

24. מטרת הסייג היא מניעת תיוג פלילי למעשים, אשר באופן פורמאלי מקימים עבירה, אך אין בהם מידה מינימלית של סכנה לפגיעה ב"ערך המוגן", והם אינם הולמים במהותם עבירה פלילית.

25. התנאים לקיומו של הסייג נדונו בהרחבה בע"פ (מחוזי ת"א) 1720/95 **מדינת ישראל נ' יוסף ואח'** (23.10.96), ואומצו בע"פ 807/99 **עזיזאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(5) 747 (8.12.99), כדלקמן:
"באשר לשיקולים הצריכים להנחות את בית-המשפט בבואו להכריע בטענת הגנה זו לגופה,

לאחר שמיעת הראיות, הרי שאלה צריכים להיבחן לפי טיבו הקונקרטי של המעשה והאינטרס הציבורי וההגנה תתקבל רק באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית. [...] הרי שהדגש לענין ההגנה של זוטי דברים מושם על טיבו של המעשה הקונקרטי עצמו 'נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי'. [הדגשה לא במקור א.א.]

26. בית המשפט העליון דן בסייג "זוטי דברים" בע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ, פ"ד ס(2) 120 (2005) (להלן: "פרשת אריאל רמזורים"), וקבע:

"[...] אף על פי שהסייג בדבר "זוטי דברים" אינו מונה רשימה של מקרים הבאים בגדרו, הרי שהמגמה העולה מן הפסיקה היא שיש להחילו בזירות תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בבואו לבחון מעשה שנתמלא בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתים את מבצעו בהרשעה בפלילים. [...] אל לנו לשכוח כי הכלל בדבר זוטי דברים הוא אך סייג לאחריות הפלילית, ומשכן, אין הוא בבחינת הכלל, אלא החריג."

27. מן המקובץ עולה כי בבחינת קיומו של הסייג צריכים לחול ארבעת התנאים שקבע המחוקק במצטבר: "טיב המעשה", "נסיבותיו", "תוצאותיו" ו"האינטרס הציבורי". בין התנאים הללו קיימים קשרי גומלין, אם לקולה ואם לחומרה, ומשקל הבכורה ניתן ל"אינטרס הציבורי" (ראו גם רע"פ 8464/14 מדינת ישראל נ' עזרא (15.12.15)). בנסיבות מקרה מסוים יכול שיקבל אחד התנאים משקל ממשי, ואולם בסופו של דבר השאלה המכריעה היא אם סיכום כל ארבעת התנאים מוביל אל המסקנה, כי לא קיימת סכנה מזערית לציבור המצדיקה הטלת אחריות בפלילים.

28. ויובהר כי עסקינן בהגנה מהותית שעל הנאשם הנטל להוכחתו - במעשה הקונקרטי בו הוא מואשם על כל רבדיו (להרחבה ראו כב' השופט קדמי על הדין בפלילים חלק ראשון, עמ' 555-556; וכן ראו רבין וואקי דיני עונשין (מהדורה שלישית) כרך ב', עמ' 946).

29. להלן אבחן מקרים בהם נדונה טענת "זוטי דברים", והוכרעה על-ידי הערכאות השונות, לרבות בהתייחס לפסיקה שהוגשה על-ידי באת-כוח הנאשמת:

א. בע"פ (חיפה) 295-08 עיד נ' מדינת ישראל (19.2.09) הורשע נאשם בעבירת תקיפת סתם בגין יריקה אשר ירק בפניו של שכנם של הוריו. בנוגע לטענת המערער לזוטי דברים קבע בית המשפט, כי "תקיפה באמצעות יריקה על פניו של אדם בן 75 רחוקה מאוד מלהיות זוטי דברים".

ב. בע"פ (מרכז-לוד) 27179-04-11 לוי נ' מדינת ישראל (27.9.11) - פסיקה שהוגשה על-ידי ההגנה, זוכה הנאשם מטעם של זוטי דברים בגין דחיפת אשתו ודריכה על כף רגלה, לאחר שנשכה אותו בחוזקה.

ג. בת"פ (רחובות) 29347-06-15 מדינת ישראל נ' סרוסו (2.2.17) - פסיקה שהוגשה על-ידי ההגנה,

זכותה נאשמת מעבירת תקיפה סתם בגין יריקה בפניו של בעלה במהלך דיון סוער בבית הדין הרבני, בעת שהמתלונן טען כי שילם מזונות לנאשמת, וזו טענה כי שיקר. הנאשמת הייתה קורבן אלימות זוגית על-ידי המתלונן בעבר. בית המשפט קבע כי הגם שמדובר בהתנהגות פסולה, המעשים בוצעו בעידנא דריתחא, בני הזוג התגרשו מאז, הנאשמת הודתה במעשיה ואין הצדקה להטיל עליה כתם פלילי.

ד. בת"פ (ק"ג) 30420-08-18 **מדינת ישראל נ' פלדמן** (14.7.20) - פסיקה שהוגשה על-ידי ההגנה, הואשם נאשם בעבירות איומים בשתי הזדמנויות כלפי עובדים במשרד עורך דין ובתקיפה ביריקה בפניו של אחד מעורכי הדין. לאחר שמיעת ההוכחות זוכה הנאשם מחמת הספק מביצוע עבירות איומים. בנוגע ליריקה, נקבע כי בנסיבותיו של המקרה - לאחר התגרשות בנאשם מצד אחד המתלוננים באמירה בוטה שהופנתה כלפי אשת הנאשם וסימון אצבע משולשת, וכן בסימון תנועת שחיטה בצוואר בהתייחס לנאשם - זוכה הנאשם מחמת זוטי דברים בשל נסיבות המקרה.

ה. בת"פ (רמלה) 3389-11-18 **מדינת ישראל נ' צארום** (18.2.20) - פסיקה שהוגשה על-ידי ההגנה, הואשם נאשם באיומים ותקיפה ביריקה כלפי מנהל סופר במהלך תלונה שהביע לגבי מוצר שרכש - עבירות מהן זוכה מחמת הספק. כן זוכה הנאשם מחמת זוטי דברים בגין דחיפת ידו של עובד שניגש להרגיעו והניח ידו על כתפו של הנאשם, כאשר נקבע כי מדובר בדחיפה קלת ערך בגינה הודה הנאשם והצטער על מעשיו.

ו. רע"פ 7433/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (29.11.05) - פסיקה שהוגשה על-ידי ההגנה, נדונה בקשתה לרשות ערעור במסגרת תביעה אזרחית לפיצויים בגין הגשת כתב אישום, אשר הגיש נאשם לאחר שזוכה במסגרת "זוטי דברים" מעבירת תקיפה בגין יריקה כלפי בת-זוגו, שנקבע כי המעשה קל ערך ונעשה במהלך חילופי יריקות בין הצדדים.

אומר כי אינני סבורה כי הפסיקה שהוגשה מטעם ההגנה דומה בנסיבותיה לענייננו.

אפנה לבחון את התנאים המצטברים לקיומו של הסייג, מן הכלל אל הפרט:

30. **"טיב המעשה"** - יריקה היא תקיפה ברף נמוך, באופן יחסי, לעבירות אלימות ומעשי תקיפה. עם זאת, מדובר באקט בוטה של ביזוי והשפלה, ולכן אין זה מעשה אשר על-פי טיבו הוא קל ערך, עד כי מני וביה ניתן לומר שקם סייג זוטי דברים. לשם כך יש לבחון את המעשה בראייה כוללת של נסיבותיו. דהיינו, לא הרי יריקה בפניו של שכן קשיש, כהרי יריקה בעת ויכוח סוער בין בני-זוג אשר לימים התגרשו, ובוודאי מקום שהיריקות היו הדדיות - כעולה מהפסיקה לעיל.

31. בחינת **"נסיבות המעשה"** מורכבת ולהן פנים לכאן ולכאן. מחד גיסא, אין חולק כי הנאשמת הותקפה על-ידי המתלונן לאחר ששבר את מראת הרכב שלה, כי התנהגותו הייתה אגרסיבית ופראית, וכתוצאה ממעשיו נגרמו לנאשמת חבלות קלות ומצבה הנפשי הידרדר. מאידך גיסא, חלקה של הנאשמת באירוע היה משמעותי. ראשית, משום שאלמלא נהגה בחוסר סובלנות וסבלנות כאשר לא שעתה לבקשותיו החוזרות של המתלונן לאפשר לאשתו לחנות, ספק בעיניי אם היה האירוע בא לעולם. שנית, אלמלא ירקה הנאשמת בפניו של המתלונן, ניתן לשער כי לא היה מדרדר האירוע לכדי אלימות. לכן אני סבורה כי התנהגות הנאשמת בסכסוך שניצת בנוגע לשימוש בדרך, חוללה במידה רבה את האירוע, והיריקה בפניו של המתלונן הסלימה את המצב באופן דרסטי. מכאן שנסיבותיו של המעשה אינן זניחות כלל, ואולי ההיפך.

32. אשר ל"תוצאות המעשה", היריקה בפניו של המתלונן לא הסבה לו נזק או חבלה, אך אין להקל ראש בתחושת העלבון והביזוי שוודאי חש, מה גם שהיריקה בפניו נעשתה לעיני אנשים שנכחו במקום.

33. ובנוגע ל"אינטרס הציבורי", השאלה היא האם הוא סובל התנהגות תוקפנית בדמות יריקה בפניו של עובר אורח במהלך ויכוח, ואם ניתן לראות בכך התנהגות מכוערת, אך לא כזו הראויה לתיוג פלילי. אני סבורה שהתשובה לכך שלילית - אין מדובר בפגיעה "מזערית" בערך המוגן של הגנה על שלום הציבור - ולא ניתן להשלים עם התנהגות שכזו במרחב הציבורי, ודאי של בגין ויכוח על השימוש בדרך.

34. במכלול השיקולים כפורט לעיל, תוך מתן דגש על האינטרס הציבורי, הגעתי לכלל מסקנה כי התייחסות מקלה עם מעשה יריקה שכזה, בנסיבותיו, עלולה להעביר מסר שלילי לציבור, לפיו אין מדובר במעשה שדגל אדום - "פלילי" מתנוסס מעליו, אלא במעשה שבין אדם לחברו - ולא היא. לפיכך בניתוח המבחנים הצריכים לא מצאתי כי מתקיים סייג "זוטי דברים".

סוף דבר

קבעתי כי הנאשמת ירקה בפניו של המתלונן ולכן התקיימו יסודות עבירת תקיפה סתם, ולא מצאתי כי בענייננו חל סייג "זוטי דברים". אשר על כן אני מרשיעה את הנאשמת בעבירת תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשפ"א, 08 אפריל 2021, במעמד הצדדים.